

Miluji tě víckrát, než dokáže mé srdce tlouct...

I Breathe Out| You Breathe In| The Same Air| Of Loving I am all.

barvy, kterými si můžete vymalovat svůj svět...

... pro mě, pro tebe a pro ty, kdo mě milují.

Filipe Alexandre de Andrade Sá Moura
Filipe@FilipeMoura.com

Hnutí Sunkuwriter #SunKuWriter

SHADOW

Postava v noci, tančící mezi stíny. Tajemství a ticho, báseň v pohybu.

Miluji tě nekonečně, jako neustálý tlukot mého srdce. Každý úder je melodií lásky, věčnou symfonií, která se ozývá v duši.

Já , ty vdechuješ, sdílíme stejný vzduch... lásky.

Jsem všechny barvy, které vymalují tvůj svět... Pro mě, pro tebe a pro ty, kdo mě milují.

Jednoho dne jsi do mého srdce zasadil kořen... Dnes je to strom zvaný láska k životu. Nikdy nebude vyvrácen, protože žije ve mně.

Transformátor

Rovnováha trpytivých sil, které mění realitu. Kouzlo je v každém detailu, změna v každé vteřině.

Elektrický panel: neviditelný dirigent, který řídí symfonii univerzálního proudu a vede energii tam, kde se odehrává život.

Sluneční světlo: kouzlo, které osvětluje skryté hlubiny naší matičky Země.

Světelná fontána

Kapky života padají,

Osvětlení cesty, U

zdroje osudu.

Maják

Světlo se nepřetržitě otáčí jako tanec abnormality.

Nervy tančí za zvuků srdečních elektrošoků, každý puls je příběh, každé mrknutí je vesmír.

Vlny myšlenek přicházejí a odcházejí jako moře. Vlní se, krouží, tančí na nekonečných vlnách.

Cítíte v těle elektrinu jako řeku energie, která se vlévá do moře vln. Tanec částic, symfonie proudů.

S každým úderem cítím elektrický puls života, jako listy ve větru, které tančí v harmonii.

Pravda je jako slunce, svítí jasně, když ji objevíte z podnětu. Nechte se osvětit silou upřímnosti!

Zatmění hlasů, kde bytost září v tichu. Bouře se zklidní a v klidu nalezne světlo.

Světélkující svíčka, bolest zapálená roztaveným voskem. Pocity, které blednou, ale zanechávají stopu.

Elektrické dveře, měkké na dotek, ale zavírají se dřív, než se otevřou. Elektrické motorové pily řezou kořeny nenávisti, vibrují temnou energií. Kéž tuto sílu přeměníme v mír a harmonii.

Paprsek světla vymazal vzpomínky a proměnil je ve světelný kouř. Ve vzduchu tančí elektrina, zatímco mysl hledá jasnost.

Mysl bzučí elektromagnetickou turbulencí, tančí mezi nekonečnými elektromagnetismy. Energie vesmíru pulzuje a odhaluje neviditelná tajemství.

Elektrizující blesk, energie, která nás ochromuje a rozechvívá naši mysl. Meditujte v chaosu, najděte klid v hromu.

*Ve vzduchu tančí d'ábelská světla,
Každá bytost září, hvězda se třpytí.
Přestávky, které nás nutí snít.*

Světla blikají donekonečna, jako myšlenky, které nikdy nepřestanou. Proud života plyne bez přerušování, zatímco my se snažíme najít klid v přerušovaném proudu.

Neprůhledné světlo, bytosti tančí v soumraku. Mirabolanty září ve tmě a odhalují tajemství noci.

Elektrické vibrace

*Tančí ve mně vlákna energie, živé
tělo je v souladu a spojuje mě s
vesmírem.*

V 10. elektrickém obvodu

*Stoupám a postupuju, energie
selhává, Neúplatný, bez
zastavení, kráčím v šířícím se
světle.*

*Elektrická bouře emocí! Slova tančí pod deštěm pocitů, každá kapka je
veršem, každý hrom básní.*

*Ostré ozvěny světla,
hlas se zlomí, zazáří. Světlo,
které objímá ticho.*

*V mihotavé tmě září chodící bytosti, které vedou jejich oči. Kráčeji
vedeny světlem v sobě.*

*Fluorescence Rozkvétají
a padají, ve vzduchu
tančí hromy, do všech
stran.*

"Zastínění

*Blesky jasně září, oslepují rozkoše a
pohledy, pocity v tanci světla.*

*Žhavé oblouky v duši, kde se proplétají hluboké oblouky, držící se
dynamických a žhavých otřesů.*

Elektrokutabilita: odstín , který zatluoká nesourodost .

pocity, apelující na silné a odhodlané světlo. Kéž elektřina osvětluje cestu duše!

Zahalím se do ostrých světél soumraku, kde moje bytost nachází měkkost. Paprsek světla, který mě těší, jako objetí slunce, když se loučí.

Vzpomínky na nový úsvit! Probouzím se pohlcen zářivým dnem, připraven nechat temnotu za sebou. S pomocí Síly světla budu šířit Sílu a Energii do celého Souhvězdí.

Prítomnost světla

To měkké světlo, které vás provází ve chvílích klidu a rozjímání. Je to přítomnost, která duši vyživuje, ale také ji v tichu vyzývá.

Červené světlo

*Červené světlo svítí,
blokuje nervy, urychluje
vnitřní klid.*

Střet myšlenek, který směřuje k obzoru. Myšlenky plující bez cíle, bez impulsu. Šíří se jako příliv.

Společenské světlo, kde se stín neprozrazuje a světlo není cítit. Záře, která nás provází, i když si to neuvědomujeme.

Hromy tančí po obloze a rozbíjejí ticho slastným řevem. Každý hukot je příslibem bouře, symfonie síly.

Silné světlo

*Jasná světla vynášejí soudy,
životy ztracené v temnotě,
nevzdělané hlasy se ozývají.*

*Silné, trýznivé paprsky Přetínají
vazby, které nelze svázat,
jako síla přírody, která nás vyzývá!*

*Matné světlo
Ve stínu mysli zastírají
objemné paprsky světla
rozum.*

*Intenzivní světlo
Mlhy tančí,
Pod černým světlem, které svítí,
Intenzita.*

*Luminous Cosmic
Jako pronikavý a hluboký kosmos, který uklidňuje zapomnění duše.
Nechte se obklopit světlem vesmíru a osvětit cestu svého bytí.*

*Světlo má moc léčit i v těch nejtemnějších chvílích. Když se vše zdá
beznadějné, vede nás do extatického proudu každodenního života. Kéž se
hřmění zoufalství promění v dynamitový blesk, který osvětlí cestu k
zářivé budoucnosti.*

*Uzdraven světlem a pohybem jsem za sebou zanechal vnitřnosti
ztuhlosti. Ale osvětluje toto světlo minulost? Dva póly, dva extrémy
energie...*

*Dotklo se mě pozitivní a léčivé světlo, nikoli temný stín. Jasnost emocí
prosvětluje soumrak bezprostřednosti a impulzivnosti. Žádné neprůhledné
přechody, jen opravdové pocity.*

*Světlo je intenzivní, spálí každého, kdo se mu postaví. Připojte se ke
vzrušení a radosti ze života. Jednoho dne světlo zhasne, ale do doby
se držte talentu jako ostrého modrého paprsku. Osvobodte se od
temných myšlenek. Sviťte, dokud můžete!*

*Uvnitř nás svítí světlo, ale jsou tam i bouře a hromy. Život se skládá z
kontrastů: z ohně, který nás hřeje a někdy spaluje. Tuto energii
potřebujeme, abychom mohli čelit výzvám a najít smysl ve výmluvách,
které si vymýšlíme.*

Světlo a hrom v nás, čistá energie a oheň, který nás živí. Život se skládá z pomíjivých světél, z výzev, které nás zkoušejí. Sílu nacházíme v energii, která nás vede.

Není světla bez energie a vše vibruje svým vlastním proudem. Podstata bytí je pro nás výzvou a někdy nás staví před nepochopitelná tajemství. Energie nešokuje, ale snaží se světlo uhasit. Světlo se však vždy odhalí.

V tichu času se odhaluje světlo modrého paprsku a proniká do smyslů. Jasnost myšlenek, utvrzený názor. Negativní ani pozitivní energie ji nezastraší.

Energie vítá každého, pohybuje se rychlostí světla, bez škrťů a bariér. Každý má právo cítit, ať už pozitivně, nebo negativně.

Černá faiska tančí na hranici moudrosti a šílenství, pulzuje energií a touhou. Vlastním světlem se dotkni nekonečna a uvidíš hořící úsměv, podobný zběsilému popelu.

V kvadrantu vesmíru modrý paprsek klouže s klidem a osvětluje cesty rozptýlení a stresu. rozvahou vede energie a fotony a vyhýbá se zkratům. Jeho rychlost není rychlostí světla, ale rychlostí samotného Modrého paprsku.

Při přechodu energií se setkáváme se silami, které nám brání žít v přítomnosti. Hrom duní, ale jeho zvuková vlna není tak silná, jak se zdá.

V tanci mezi světlem a stínem je realita skrytá, zastřena iluzorními jiskrami. Ve stínech však představivost osvětluje cesty, na které oko nedosáhne.

Zuřivost modrého paprsku proniká do mé duše a rozkládá předsudky a nesnášenlivost. Z pórů se vylévá čistá energie a osvětluje cestu. Kéž nás tento Modrý paprsek vede!

Umělé světlo

Světlo, které vytváříme, je tanec umělosti, bezostyšně zapletený do složitostí. Ztratila se jednoduchost?

Laserové světlo

Do nočního ticha proniká světlo. Neviditelné a intenzivní, proniká nepostřehnutelným.

Světlo, které nás vede i na nejtemnějších křižovatkách, odhaluje to, co nevidíme. Nepostřehnutelné, ale mocné, nasává předsudky a jedovaté myšlenky a proměňuje je v uzdravení. Kéž nás jeho záře vždy osvítlí!

Podkrovní světlo, tančící kouř, vzpomínky ztracené v hadrech. Zběsilé, pomalé, nekoordinované myšlenky. Mysl chladne, akce váhá.

V nečinnosti okamžiku mysl tančí mezi mozkovými světly a elektrickými podněty. Bloudí a nachází inspiraci v proudech přítomnosti.

Kouzlo tělesné hmoty, hypnotické světlo zářící, jako nesmyslné rýmy tančící. Krása chaosu, poezie okamžiku.

Světla v podkroví svítí, osvětlují vzpomínky a myšlenky. Každá hlava je vesmír s eklektickými kořeny a vykonstruovanými sny. Přál bych si prozkoumat tyto půdy, kde neuspěchaně odpočívá prožitý život.

Vzpomínky žhnoucí na půdě duše, věčně otevřené nebo zavřené v paměťových truhlách.

Blesk!

Ten okamžik, kdy se obloha rozzáří a srdce se vám rozbuší. Světlo prořízne tmou a přinese ticho, které křičí. Prchavý, ale silný okamžik, který nám připomíná sílu přírody a naší vlastní existence.

Ten blesk, který vymazává vědomí, mezi výmluvným sténáním a nedbalým jednáním. Nehybně čekám na další blesk na světě.

Popel světla

Ten popel, který tě poznamenal, žár divokých a silných želez. Znečištěný popelem Světla z minulosti i budoucnosti, všudypřítomný. Nezapomínáš, nevzdáváš se, jsi čistá vzpouza!

V tichu okamžiku tančí světlo, vzpomínky plynou jako řeky slov. Ovládní se a žízeň po světle se promění v poezii.

Hořící popel tančí ve tvém srdci, magnetické tělo, které sviští touhou. Dvě tváře, jedna mužná a druhá smyslná, tě vyzývají. Nevzdáváš se, nevybíráš si, jsi dokonalé splnutí.

Tento světelný popel zahřívá šero a přináší ochranu před sžíravými dešti. Rozprostírají se napříč kontinenty v nadčasovém objetí.

Ve světle rozkoše

Světlo vniká a obdarovává, odhaluje tajná potěšení. Chemická úzkost, sedavé potěšení, ale ne stagnující. Vytištěné na naivních tvářích, osvětlující bytí, citění a emoce.

Emoce, které tančí mezi slunečními paprsky, zářivé a zázračné. Přemíra rozkoše, která nás zavede k novým obzorům, kde se smysly setkávají a ztrácejí v moři vjemů.

V tanci světla vzkvétá rozkoš poháněná závislostí, která bez váhání postupuje. Rozpuštěné vlasy, vlnící se v popření, oslavují šílenství okamžiku.

Hypnotické světlo

Pocity na povrchu naší kůže, touha po závislosti na světle, které nás vede. Dodává energii duši, nutí nás věřit v zář, která existuje.

Řídíme se jím, bez zásluh a záporů. Hypnotický život nás svádí, transcendentální bytosti hledající okouzlující rozkoše. Závislosti tančí mezi našimi vlasy a obočím, zatížené skromností a zahálkou.

Překračujeme ve světle, které nás vede a je výzvou k přemýšlení.

Čisté reakce, spalující touhy. Světlo nás živí, vede nás. Volné kameny se spojují, hlína hoří.

Intenzivní světlo

Světlo, které tančí mezi těly, bez drátu, bez řetězu.

Svítlí v šeru rutiny, fascinuje a vyživuje. I když je vypnuté, jeho síla přetrvává.

Světlo, které nezhasíná, ale proměňuje se.

Psychedelické hřmění tančí na obloze a prolíná se s chaosem. Abnormalita vibruje v každém hromu a připomíná nám, že jsme součástí této bouře barev a zvuků.

Soudržné světlo září bez šupin, ale černý hrom, abnormalita, vrčí v hlubinách smyslů. Mizí a mění se, bez tajemství, jen s tajemstvím.

Ve světě psychedelických světél, kde se křížížitky a předsudky, stagnují šikmé barvy. Tady tvorba spí ažitkářství váhá. Kdo se odváží plout?

Uprostřed útržků myšlenek nacházíme klid. Snění o světě bez rušivých vlivů je jako škrábání se v oku: chvilkové, ale nezbytné.

Odcizený pohyb, záříš jako vzdálená hvězda, rozprašující mysl. Zapomínáš na prosté bytí, otřásáš vesmírem.

Hrom je psychedelická podívaná, která zahání duchy, kteří se nikdy neprojeví. Paralelní realita, kde fámy a nesmiřitelnost tančí jako strašidlo. Tady se nikdo neživí bizarními osobnostmi ani kognitivní z předpekli. Všechno je takové, jaké je, i když to ve skutečnosti neexistuje.

Realita je příběh bez času, kde nás strach přenáší mimo známé dimenze. Mnohoúhelníky a neviditelné linie sledují polokoule transcendentálního a apoteotického myšlení.

Neroste a neprospívá na vlákněch abstraktního rozumu. Myšlenky

se rodí z podnětů, viděných a zapamatovaných znaků. Pohyby napodobování a přizpůsobování se okamžiku. Vše vědomě realizováno a propočítáno.

Na zažloutlých stránkách paměti, kde kdysi vládly moudré hlavy, dozívají ozvěny minulosti. Bibliofilové hltají příběhy, zatímco zastaralí pamětníci jsou zastrašeni. Obklopeni mírami a štítky Habešané oslavují život a hřmotem Habeše zní smích.

Ve světle minulosti šeptají ozvěny ze záhrobní dávná tajemství. Nebeská tělesa tančí v bezprostřední přítomnosti a připomínají nám, že čas je iluze. Jsme vyzýváni, abychom žili přítomností s moudrostí včerejška.

Ve světle minulosti se cestovatelé časem setkávají s dávnými dušemi. Současnost je jevištěm, na němž tančí minulost, a společně vytvářejí věčný okamžik.

Život se skládá ze světél, z nichž některá jsou intenzivnější, jiná méně. Jsou to energie, které nás osvětlují, ale nezapadají do minulosti ani do okamžiku, který již uplynul. Sviťme v přítomnosti!

Vše je světlo, záření, které září více či méně jasně, ale vždy intenzivně! Minulost zde nemá místo, stejně jako okamžik, který již uplynul. Rozsviťme přítomnost!

Světla z minulosti mohou vrhat stíny, ale nikdy neuhasí záři nového plamene, který jsme se rozhodli zapálit nyní.

Minulost se dotýká přítomnosti jako šepot, ale nezhasíná světlo, které svítí nyní. Každý okamžik je vesmírem čisté energie.

Každý den je příležitostí nechat se osvětit čistým a mocným světlem, které nás obklopuje. Nechme se unášet větrem, bez záměrů, jen se točit kolem radosti z existence a záře.

Síla elektrického proudu nás vede a přenáší intenzivní světlo pouhým pohledem. Světlo z minulosti, záření z dávných životů, ale vždy v pohybu. V jediném okamžiku, cvaknutí, a světlo

je ostrý a nebezpečný. Vypaluje oči závidisti a nenávisti, které se plazí kolem vzpomínek na minulost. Světla, která ulpívají na nebeských tělesech a věčně vyzařují.

Radiace je výzvou, ale naše vnitřní světlo září ! Rozsvěcujte se v každém okamžiku, bez znečištění, beze strachu. Nechte proudit pozitivní proud!

Světlo, které všichni neseme, je jedinečné a zářivé jako paprsky žlutého slunce. Neexistuje silnější světlo, pouze kouzlo představivosti a čisté energie. Každý z nás je světelným stvořením, které touží rozvoji a tvorbě.

Každý z nás v sobě nese jedinečné světlo, zářivou magii plnou barev a energie! Neexistuje silnější nebo slabší světlo, pouze různé záření. Naše představivost a vůle jsou palivem pro toto čisté světlo, které září v odstínech sluneční žluti.

V tanci paprsků a stínů je vědomí jevištěm, kde se neviditelné stává viditelným. Není to jen světlo, které nás osvětluje, ale i pochopení, které nás probouzí.

Ve skutečnosti je světla málo, existují pouze ohniska existence, která vyvažují neviditelné. Co nevidíme, není skutečné? Je to výsledek silného paprsku, který probouzí naše vědomí. Ale co je vlastně vědomí?

Tajemství vědomí a nevědomí je jako neviditelná bariéra. Bez ohledu na to, jak moc se ji snažíme pochopit, všichni směřujeme k přítomnému okamžiku.

Na cestě životem jsou překážky jen stíny minulosti. Když se podíváme za ně, uvidíme, že obzor je nekonečný a možnosti jsou skutečné. Překonejme předsudky a přijměme svobodu být.

Mezi touhou a světlem nevědomí nejsou žádné překážky. Řetězy? Pouze iluze. Nebeské bytosti tančí ve světle minulosti, zatímco přítomnost se odehrává v našem vědomí.

Nedotknutelné světlo, tančící na obzoru. Kdo jsme my, abychom ho formovali? Jen se díváme, dokud nezmizí jako povzdech vesmíru.

Přirozené světlo

Nic čistšího než světlo, které nás vede, neodpovídá přirozenosti. Konflikty a požitky, pouhé stíny na cestě. Postoje se hromadí, vědomé, ale lehké, protože vše je přirozené.

Příroda a světlo nejsou v rozporu. Příroda nás obklopuje a dodává nám pocit pohody a klidu. Vše plyne normálně a klidně, jako jemný vánek v letním dni.

Vzduch, přirozená radost, která nás obklopuje, tančí ve vzduchu a mizí. Jemný dotek pro ty, kdo umí ocenit obláčky lehkosti.

Jaderná energie Light

Mocný zdroj, který nás osvětluje a přináší hluboké změny. Psychologické mutace, které nám dávají pocítit sílu této jaderné energie. Proměny, které nás ovlivňují a formují.

Zářivé světlo energie roste a osvětluje transcendentní bytost, která jako páv proniká do našich podnětů. Mutace ji neovlivňují, ale vedou nás k činu.

V dynamickém impulsu záření září světlo jako jeho maximální exponent! Jaderná energie koriguje, kolabuje, ale nikdy se nevyrovnává. V její síle je transformace!

Psychotropní světla

Jako kouzlo tančí ve vzduchu, tato světla, která nás okouzlují a mění realitu. Dobré přání, které však může být špatným znamením, až se z tohoto světa fantazie vrátíme.

V tanci psychotropních světél se realita rozpouští. Šílení smyslnými dimenzemi vdechujeme esenci neznáma.

V hlubinách mysli tančí skrytý rozměr s psychotropními světly. Blázni do reality, nacházíme krásu v popírání.

okysličení. Sporadické epizody ukazují, že příroda je lehká.

Hrom, hořká trhlina ve světle, rozzuří a nakrmí Zemi. Amorfní, průhledné světlo, přežijeme.

Uprchlíci v nebeských tělesech, hořkost je jejich domovem. Vylévají nekontrolovatelný vztek, lávu světla a síly. Co je to za sílu, která je pohání?

Spaluje temnotu a živí světlo bytí. Zlovolné výpadky nemají moc nad těmi, kdo se vyhřívají v magmatu energetického hromu. Štěstí v zářivých paprscích, jedinečné bytosti ve své podstatě.

Generátor Lásky, jiskra, která zažehne touhu! Prolínající se energie, průzračné polibky a elektrická pouta, tančíme v životadárném proudu citů.

Skryté ego a osobnost živíme v každodenních rutinních činnostech, jako je snídane nebo večeře. Každý doušek vody je energií do nového dne.

Bez masek, v realitě lásky, pronikavé pohledy samotu. Poháněné energií, která nikdy nevyhasne, pravdivé a neúplatné. Vždycky!

Žiznivé oči, touha, která tančí mezi jednotvárností dnů. Šikmé tváře, volné nitky v elektrině okamžiku. Vymyšlená trpělivost, báseň v pohybu.

Vydejte se do nekonečné představivosti, kde motor reality tančí mezi bytím a nebytím. Okamžitý kontakt je nití, která nás spojuje se životem, ale existují jemné skutečnosti, kterých se vědomí sotva dotkne... a přesto tam jsou a čekají, až je prozkoumáme!

V proudu přítomnosti nemohou být prostředky vodnaté nebo sklouznout do představ o generativní lásce. Stále ve střehu se pravá láska neodcizuje potěšení, které vytváří. Množí se ve tvářích duše, kterou jste se snažili potlačit.

Energie je multikulturní tanec, který spojuje virtuální a imaginární realitu. Jsme odrazy, které v skrývají světelné draky. Ať nám neutrony svítí na cestu!

Energie, která námi proudí, životní proud, který nás oživuje! Jsme zářivé bytosti, které krácejí v dualitě světla a stínu. Útlak nás nezastaví, jsme síla v pohybu!

V hlubinách mysli, kde se skrývá bolest, se skrývá klíč k proměně. Naplňte se pozitivitou a překonejte neviditelné bariéry. Uvědomte si sami sebe, protože tato cesta je jen vaše. Nechte svou mysl tančit na magnetických vlnách myšlenek.

Přenos myšlenek je jako řeka neviditelných energií, která proudí v bezčasí pocitů. Všichni jsme beta-blokátoři, ale také žijeme po životě. Kéž nás proud odnese ke skrytým rozkoším!

Uprostřed podnětů, které rozrušují mysl, se jako bouře vynořují myšlenkové konflikty. Přes mraky však prosvítá elektrické štěstí. Nechme vzrušením brány vést k vnější realitě.

Modré světlo

Vyvolává emoce, překračuje mosty a žebříky. Využívá sílu pocitů a živí se jimi. Rozvíjí oduševnělý potenciál, který nás proměňuje.

Vítáme krásu průzračného přátelství, které touží po něčem modřejším a intenzivnějším. Rozvíjet konstelace hlubokých citů, odcizených rádiovou vlnou.

Šikmé mysli v tyrkysové modři věčného přátelství. Šílenství a rozkoš tančí v kouzelném svazku, milenci vzácné krásy.

Modrý soumrak, útulná energie. Není to maska, je to světlo, které umocňuje potěšení. Působí na ty, kdo se v něm ztratí, bez hranic věčného přátelství.

Ve vláknech intenzity soumraku se objevuje útulná energie, která chrání před zlem a rozkoší. Není to maska, která klame, ale modré světlo, které zintenzivňuje skutečné a imaginární. Ti, kdo se mu poddají, naleznou přátelství bez hranic.

Zamiluje se a propadne šílenství citů. Chtíč a rozkoš jsou výhřevné a osvětlují duši modrým světlem. Energie se hromadí a odtékají, ale ochranné světlo zůstává a vede nás ve věčné přítomnosti. Vývoj světelného potěšení je nekontrolovatelný, ale vždy přítomný.

Elektrický kabel

Cítíme, jak proud úzkosti vibruje, jako elektrické kabely pohánějící naději. Pohyby jsou ochromené, ale myšlenky se zrychlují. Napětí roste a poutá nás k .

Na žebříku života stoupáme a klesáme, kategorizujeme okamžiky a pohyby. Světlo nás vede, ale pozor na stupně! Ne každý jde po eskalátoru, někteří najdou oporu a stoupají. Stačí to, nebo je to otázka rovnováhy?

V životním tanci je klíčová rovnováha. Ne všichni si zaslouží náš sestup nebo pomoc při výstupu. Přijměte úsilí, vytrvejte, stoupejte s obětí. Nenechte se zastavit žádným zraněním, protože na vás čeká světlo myšlenky.

Rovnováha v síle, rovnováha v životě. Ne každý si zaslouží náš sestup nebo podporu na cestě vzhůru. Klíčem k úspěchu je vytrvalost. Vzestup v duchu obětí, bez zranění. Čeká vás světlo myslící bytosti.

Pevné kroky na cestě, bez síly se vzdát. Pohánění naději dosáhneme silového kabelu života. Energie, která vyživuje Zemi.

Šumivé světlo

Padá a rozšiřuje se, větve světla, nedosažitelná touha. Šumivá iluze, která se rozpadá tváří v tvář realitě.

Uprostřed sporadického šílenství se rozšiřuje, kontaminuje a ovládá šumivá touha po lásce. Je to výměna energie, která nikdy

stálé světlo, které osvětluje duši.

Osvětlená obloha nás inspiruje k hledání dokonalé rovnováhy. Hvězdy svým jasným hýbou myšlenkami a proměňují touhy ve skutečnost.

Není nic krásnějšího než třpytivá obloha, na níž hvězdy tančí ve věčné světelné symfonii. Síla vesmíru se skrývá v naší duši, osvětlené vůlí měnit se a vzájemně působit. Dovolme doteku hvězd, aby magnetizoval naše myšlenky a sny.

Energie se rozptyluje jako kouř bez plamene, kosmický tanec, který mnozí nechťejí interpretovat. Je smutné vidět, jak vitalitu dusí ubytování a vykrytalizované pocity. Masky politické pohodlnosti zakrývají pravou podstatu.

Ó duše čisté energie, proměň se v magii! Létej nad myslí bez proudu, kde je pravda faktů a změna stálá. Cykly, jimiž prochází každý, ale nikdy ne cestou strachu a utrpení.

*Osvobodte se jako vítr, rozšiřte
se jako jaro, projděte
proměnou života,
Nechte se pohánět změnou.*

*Světlo života
Vášně se propadají do šílenství, instinktu
milovat a být milován,
Věčný cyklus, který nás léčí.*

V mysli tančí vášně a zklamání. Iluze vzkvétají, ale pravá láska je sluncem, které rozptyluje mlhu. Překonávám faleš, nacházím cestu srdce.

V oblasti lásky objevujeme, kým skutečně jsme. Milovat znamená pochopit, proč jsme milováni, a zároveň tuto lásku opětovat.

pocit. Je to tanec, kde $1+1=1$, spojení, které přesahuje logiku.

V kosmickém tanci čísel je $1+1=2$ matematickou pravdou. Ale v umění lásky má součet smysl pouze tehdy, když srdce, hodnoty a postoje najdou soulad. Nechť je rovnováha kompasem a jednota melodií, která rezonuje v kompasu života.

Chápání pravdy jako zdroje potěšení je jednou z cest, ale spočívá skutečná svoboda v individualistickém jednání?

Zamyšlení nad životem a jeho etapami... Jsem logický, nebo nelogický? Někdy si připadám jako blbec, ale kdo se občas nemýlí? Kdo jsme my, abychom v době umělých oslů soudili? Dělejme si vlastní závěry.

V tanci života je šílenství jen maskou. Ve světě rychlých soudů nachází pravý mudrc klid v chaosu.

Přiznávám, že jsem blázen, miloval jsem tolik lidí... a co pak? Nikdy nejsme úplní, vždycky toužíme po další lásce, další a další...

Láska je pole, kde se ztrácí rozum a kde nachází útočiště šílenství. Jsme volní ptáci, kteří prolétají mraky zranitelnosti a manipulace. Kéž jsou naše křídla vedena pravdou srdce.

Na cestě lásky nacházíme moudrost života. Milovat je právo a povinnost, světlo, které ozařuje naše bytí. Milujme se bez slz, s citem a spontánností. Ať je láska silou, která nás vede!

Na nebeském jevišti tančí slunce,

*Paprsky světla, tvé umění
dosahuje. Čistá energie, matka
dne,
Vesmír tleská vaší magii.*

*Na vzdáleném obzoru není světlo lásky vidět, ale lze ho cítit. Šíří se
dotykem, energií, která oživuje. Ať rovnice lásky roste: $1+1+1+1+... =$
nekonečná.*

*V poli lásky tančí magnetické síly. Svádění přitahuje touhu a srdce
touží poznat a vychutnat si každý okamžik.*

*Sluneční světlo a teplo, síla v každém paprsku. Sliny vylučované při
polibku, sdílené pocity. Radost na narozeninové oslavě. Roky plynou,
věk postupuje. Stáří přináší trpělivost, vytrvalost je úspěch. Obět' a
bolest, uzdravení lékařem. Zdraví je vitalita, energie, která proudí.
Síla a bezmoc, frustrace a utrpení. Pád přináší závrať, šílenou
malátnost. Šílenství v nemocnici, hospitalizace a deprivace. Touha žít
den.*

*Na cestě životem je vůle k vítězství neustálým bojem. Čelíme vnitřním
válkám, ztrátám a osamělosti, která nás provází. Ale právě v tvorbě a
vynalézání nacházíme pravdu, navzdory lžím a krutosti světa. Tresty a
výtky nás formují, když hledáme rovnováhu a bezpečí. Nestabilita a
nenormálnost nemoci jsou pro nás výzvou, ale my bojujeme dál,
chránění policií a vlastním odhodláním.*

*Psychiatrie a terapie, tanec mezi iluzí a realitou. Sestra nám podává
morfium, zatímco my bojujeme s úzkostí a strachem. Životní závod je
adrenalinová soutěž. Vítězí ti, kteří v každé otázce nacházejí
uspokojení. Zvědavost živí duši a potěšení je konečnou odměnou.*

*Vina a svoboda tančí ve spravedlnosti. Upřímnost září, pravda svítí.
Neviditelné se stává skutečností v představivosti. Kreativita se
rozlétne, sny odpočívají. Vládne klid, přetrvává vyrovnanost. STOP.*

Na cestě životem má každý symbol svůj vlastní příběh. Od tužky ke gumě, od pneumatiky k silnici, pokračujeme v cestě. Přejít je neustálý: fungujeme, měníme se, škálujeme. Slova a fráze vytvářejí dialogy, naše vyjádření ve světě. V přírodě nacházíme energii, světlo a sílu. Ať MODRÝ ZÁŘIVÝ PAPRSEK osvětluje naši cestu!

Energetické revitalizace

Žít nespokojenost se spokojeností, Světlo prosperity,

Jsem všechny barvy, které vymalují tvůj svět.

Paralyzující světlo

Proč se zastavovat, když nás akce posouvá a proměňuje? Emoce a pocity jsou tepem života. Reakce a reakce jsou tancem porozumění. Klíčem k porozumění druhým je trpělivost a inteligence. Buďme konfrontační, ale srdcem.

To je otázka: uvolnit či neuvolnit energie, které nás ochromují? Jako děti bez odpovědi čelíme neznámému. Odvahu, přátelé! Slovo je příkaz, ale kdo posuzuje rozum? Kdo rozhoduje o tom, co je normální? Nakonec nikdo!

Všichni máme víru jako harfu, která klame a klame. Mlčení je čin, ne naivita. Naslouchejte dvakrát tolik, než mluvíte. Odolávejte mlčením odpovídá na otázky. Zklidněte se a naslouchejte tichu ve nitru.

Kdyby jednoho dne udeřil blesk... byl by ničivý a hlučný, nebo jasný a krásný? Síla nečekaného, krása okamžiku.

Každý paprsek je jedinečný, stejně jako my. Každý má své vlastní světlo a způsob jednání. Kdyby to byl paprsek, byl by originální.

Každý paprsek, stejně jako my, má svou vlastní cestu a působení. V mžiku oka se vše může změnit. Můžeme ovlivnit osud, ale měli bychom?

Úvahy o osudech a víře... Hází se kostkou. Ptáte se Boha

maximum, ale vyjde minimum. Kdo hodil kostkou? Každý z nás má svou vlastní energii a způsob jednání. Házejte kostkami s vírou a záměrem!

Reflexní světlo, tanec odrazu v mysli.

Probudil jsem se novém světě, kde slova jsou křídla, která mi umožňují létat. Psaní této knihy je jako rozsvícení světla v mém nitru, které rozšiřuje mé bytí. Reflexe je klíčem k osvětlení myšlenky a pocítění její transformační síly.

V obrovském oceánu naší mysli plujeme v proudech myšlenek. Duše je někdy rozbouřená jako rozbouřené moře. Oči se kříží a odhalují složitosti.

V chaosu světa proudí energie, neklidné mysli zanechávají stopy. Hlasy v souzvuku se ozývají, slova tančí v umění vyjádřit se. Kéž nás vede inspirace!

Srdce tlučte tiše, žíly tančí do rytmu. Ve stínech šeptá represe, ale myšlenka je svobodná.

Myšlenky, které tančí v mysli, vzpomínky, které přicházejí a odcházejí. Cvičíte se v nenávisti? Ne, to je cesta bez světla. Příležitost nepřichází vždy ve správný čas. Trpíme, protože jim to dovolíme, ale svoboda projevu je poklad. Pravda září skrze upřímnost. Různé formy vyjádření má svou krásu. Rovnováha je být v pohodě, je to vnitřní klid.

Rovnováha je rutina, nervozita je chaos. Komentáře jsou nevyhnutelné, ale čistota žije v každém z nás. Slunce, zdroj energie, ozařuje univerzální lásku a soucit. Co je nenormální? Když se nic neděje.

V tanci duší zapomínáme, protože chceme, a pohybujeme se mezi perspektivami. Myšlenky se vznášejí, přesvědčení . Nenapravitelné existuje, stejně jako nespravedlnost, která se nás dotýká. Láska, zdroj potěšení, je osamělým útočištěm.

Svědomí je jako lucerna, která osvětluje naši cestu. Všichni máme své neřesti a strachy a někdy mluvíme nesmysly. Ale je to

Je důležité si uvědomit, že přiznání smutku nás posiluje. Nic neskrývejte, buďte autentičtí.

Všichni jsme zranitelní, ale v záři přátelství nacházíme sílu. Příležitost klepe na dveře, otevřete ji s odvahou. Nikdo nepatří nikomu, ale každý má právo zářit jako hvězdy na nebi. Přítel odrazem nás samých, dalším já, díky němuž se cítíme úplní.

Všichni máme schopnost milovat a být milováni. Láska osvětluje náš život a vede nás. Respektování tohoto pocitu je zásadní. Milujte se navzájem, protože láska je síla, která nás spojuje a díky níž rosteme. Slova mohou být křížovatkou pocitů, ale vždy existuje logika, jak se vyhnout utrpení. Pamatujte si: "To, co mají staří, není moudrost, ale rozvaha." Naslouchejte a uče se!

Všichni máme moc volit mezi dobrem a zlem. Život je škola, kde šílenství může být rozumem a klíčem je poznání. Měním se pro vás, pro sebe, pro ty, kteří mě milují. Vyvíjet se znamená měnit se.

Elektrizující asociace

Cítím, přemýšlím, chápu a zachycuji!

Celý den vydechuji energii!

Světlo přitahuje !

Moc je ve znalostech!

Poznání je učení, učení je objevování a cítění!

Cítit znamená přemýšlet Chápat znamená učit se Učit se znamená uvědomovat si! Uvědomit si Já! Já jsem, ty jsi, On je, My jsme, Oni jsou! Všichni jsme Já! A Já jsem Oni! A oni jsou my!

Kdo jsme?

Existujeme, a proto jsme. Stvoření světlem života, mezi představivostí a skutečností. Dualismus mezi touhou a skutečností, interpretace naší vlastní reality.

Realita kolem nás, kde rosteme a vyvíjíme se! Transformace a inovace, cykly změn a přechodů. Překonávání překážek, postup do nových etap!

Překonávání cyklů a obtíží!

Vír výzev, ať už skutečných, nebo imaginárních, vytvořený interakcí mezi podvědomím a vědomím.

Vědomí a realizace, nevědomí a projekce sebe sama! Existence je cesta!

Jsme JEDNO, svět bytostí, JÁ proměněné v MY! Já existuji, proto existujeme my! Každý z nás působí na svět a na sebe . Ty působíš na ně, a oni jsou svět!

Bytosti, živé i neživé, jsou světlo a zachycují světlo. Světlo je energie, energie je síla. Síla je touha, touha je chtění. Chtění je skutečné. Všichni se můžeme dotknout skutečného. Skutečné jsou fakta a chování. Chování je jednání.

Odpovědi světu je akce! Proměna je modifikace. Změna je skutečná! Stálá touha, stále snění. Na světě není chceme, ale my se o to stále snažíme!

V neustálém hledání toho, co neexistuje, nacházíme jen zoufalství a utrpení. Touha po nedosažitelném je cestou k neštěstí. Skutečné štěstí pochází z naplnění možných tužeb.

Svět je plný záhad a sil, které nemůžeme postihnout. Tyto duchovní pocity, které nám dávají pocítit naše pravé já, se mohou zdát neskutečné, ale jsou součástí naší existence. I v depresi je světlo, které nás vede. Žijme s duchem a hledejme krásu v neviditelném!

Duch: predispozice, která nás vede! Motivace: síla, která nás pohání! Impuls: energie k činnosti! Čin: akce, která proměňuje! Čin: dopad na druhé! Druzí: oni, oni a já! Já vs. oni: svět, který nás vyzývá! Svět: společenské jeviště! Učení: chování, které si osvojujeme! Prezentace: znalosti, které získáváme!

Poznání je zbraň, která nás osvěcuje na cestě životem.

Sdílení je učení, učení je život. Interakce je tanec vesmíru, kde každý krok je novým objevem.

Působit na svět znamená proměňovat ho! Poznání je vývoj a vyvíjet se znamená být znalý. Vědět znamená umět se proměňovat! Proměňovat vědění v multikulturní svět nekonečných moudrostí. Nedosažitelné nekonečno je naším obzorem!

Působení na svět ho proměňuje! Poznání je klíčem evoluci. Být znalý znamená být schopen změny. Přeměna vědomostí v činy vytváří multikulturní svět nekonečné moudrosti. Nekonečno je nedosažitelné, ale každý krok je úspěchem.

Být moudrý je utopie, ale právě ve vůli nacházíme vnitřní sílu! Já proměňuje svět a svět jsme my v proměně. To my proměňujeme svět, a to rozumem a spravedlností!

Spravedlnost a rovnost jsou základní práva! Musíme jednat podle svého svědomí a na základě reality. Představitost je mocná a dává nám svobodu. Poznávat znamená interpretovat svět kolem nás. Vytvořme lepší budoucnost!

*Vykládat znamená
předpokládat,
předpokládat je závazek,
závazek je smlouva,
smlouva je přísaha,
Přísaha je věrnost,
věrnost je pravda,
pravda je jedno,
Já jsem jeden z nich,
Jsme jeden svět.*

Růst znamená být, existovat je skutečnost. My jsme svět, živé i neživé bytosti. Svět je přetvářen námi i . Neustále se vyvíjí! Vědět znamená poznávat a poznávat znamená růst.

Zažít znamená cítit svět! Cítit znamená poznat duši! Svoboda vybrat si, co chceme zažít. Respekt je právo, ale

také povinnost! Nevíme, . Poznání je moc, kterou získávají různá já světa!

Vy nevíte? Zeptejte se jiného! Zkušenosti druhých jsou pro nás poučením! Jsou věci, které už byly vyzkoušeny a nejsou dobré! Životní moudrost vychází ze zdravého rozumu a sdílených zkušeností! Pojďme společně růst!

Interakce znamená proměnu! Přátelství je naše síla, spoluúčast je naším průvodcem. Společně sdílíme hodnoty a ovlivňujeme svět. Všichni jsme součástí něčeho většího. Pojďme jednat a měnit své okolí!

*V tapisérii změn se světy mění
a nově vyvíjejí. Přijímáme
transformaci,
nové já, nové my, nové oni.
Nastává nová realita,
ozvěna šepotu zítřka.*

*Proměna světa spočívá v každém z nás. Nové já, nové my, nové oni.
Společně vytvoříme novou realitu.*

*Touha po polibku
Dej mi pusu... takovou, jakou znáš jen ty! Skrytý, jemný,
něžný... chutnající jako ty!
A ti na oplátku dám pusu.*

*Nespavost, můj noční společník. Nechci spát, chci intenzivně prožívat
každý okamžik. Této překážce čelím s odvahou nespavosti.*

*Ve stínu vlka, ztracený, ale
nalezený. Ochrana je jednou
z možností.
Silné chemikálie,
h₂O, potravinářská
zručnost.
Ponořte se do stínu,*

*ho čekají
dobrodružství,
přistane v Caricuao.
Chráněn, ano,
ale sám v postoji*

Dnes píši v duchu vlka z Caricuao, který se staví čelem ke svému divokému světu a interpretuje ho. Nezávislý, věrný a čestný přítel, s divokou, ale dobročinnou povahou. Zárodek života, který vznikl na ulicích Caricuao, kde jsem se naučil hodnotě přátelství. Věrný společník při cestování a sdílení, vždy s láskou a mlčením. Poznal jsem stíny ulic Caricuao a jejich společnost.

Záhadný jako noc, ale s touhou žít a být svobodný. Já a Sombra Wolf, přátelé ve svobodě, kterou nám dala matka příroda. Havana Club v podstatě revoluce, společně v osamělém paktu. Ať žije šílenství!

Jogo do Galo: tanec mezi slovy a pocity. S úctou a vděčností, co si myslíte o mně a já o vás? Snad jsme si porozuměli mezi řádky. Úvahy, slova jsou výmluvná... Dárek rozbalený v pravý čas... A teď, mše nebo kohoutí zápas? Ta strašná otázka byla položena!

Odráz k extázi, ozvěna ticha, které nás vzdaluje. Skutky jsou slova bolesti, překážky překonané chemií bytí. Nebeská těla rozkvétají dokonalou láskou.

Při hledání jetele lásky, kde bohatstvím je porozumění mnohostranných duší. Každé setkání je nárůstem touhy po soucitu a něze. V koloběhu života se jediné a nedělitelné já neztrácí v pomíjivých touhách.

Zlatý prsten, symbol víry a úcty, je jen iluze. Jsme divoši, které pohání ego. Každý střet idejí rozněcuje mysl. Zdravý rozum je klíčem k harmonizaci sebe a druhých. Ustupovat, nebo se vnucovat? Odmítnout je snadné, ale skutečná moudrost spočívá v přijetí.

Milovat je víc než cítit sebe, je to cítit druhého. V naší

instinktivní chování, "já" převládá, ale harmonie vzniká, když se spojíme s jinými bytostmi. Kolik "já" musíme snést, než se poddáme druhému?

V labyrintu já se ozývá osamělost. Brnění sobectví jednoho dne praskne a odhalí prázdné zrcadlo. Sebeláska nevytváří pravou lásku. Pouze láska přemůže vše.

*Život je zahrada plná barev, kde spolu tančí touha a přání. Jak dokonalé by bylo, kdybys tu byl, blízko mě.
Ale okvětní lístky opadávají a já zůstávám v naději na shledání.*

Hnědé oči, olivy z moře, jsi múza, která rozezpívá mé srdce. Když si na tebe vzpomenu, vybaví se mi jen jiskra, která mě nutí snít.

Probudil jsem se z neznáma, bez touhy. Obklopuje mě vášeň a touha. Silné polibky a objetí, vše bez ptaní. Láska, náklonnost, soucit, bez bolesti. Dávat bez vyžadování. Hledej poklad, ne ze zlata, ale z trvalé lásky.

Věděl jsi, že to cítím, ale neřekl jsem to. Rostlo v tobě něco hlubokého, láska, která se nedala přeložit. Jako východ slunce osvětlovala srdce beze strachu. Miloval jsem, aniž bych viděl, hrála mě samota.

Byla jsi tam, u okna, cítila jsem tvůj santalový a jasmínový parfém. Včera stejná, dnes zvláštní. Tváří v tvář, bolelo to a bylo to nezbytné. Dýchal jsem pro tebe, neviděl jsem tě, ale byla jsi tam, vzdálená a přítomná. Vzal jsem tě k moři, znala jsi mořský vzduch, vlhký dech a radost.

Zapálím si cigaretu a nechám se ... Mezi řádky a myšlenkami se ztrácím. Rozumí tomu někdo, nebo je to všechno tak nejasné?

Cigareta zhasla, ale plamen psaní ve mně hoří. Je možné, že mě někdo čte a nachází v mých slovech radost? Zvolil jsem si novou, konkrétnější cestu, na níž je vůdčím světlem láska a porozumění. Ať jsou osudy utvářeny myslí lásky a ať se láskyplná slova ozývají jako majáky naděje.

Hledáme slova, která zahrnují bez konfliktů, jen lásku a důvěru. Chci být přímá, ale vždy spontánní, spojující čtenáře a spisovatele. Fráze, které spojují, přemýšlejí a meditují. Vydáme se na tuto cestu přátelských dopisů společně?

Myšlení je výzvou, která nás přivádí do absurdity a nutí nás existovat. Být neobvyklý znamená mít trpělivost číst a přemýšlet. Čtu málo, ale když už čtu, přemýšlím. Přijměte výzvu: čtěte a nepřestávejte MYSLET. Jsem vděčný za to, že někdo také přemýšlí.

Vy to možná necítíte ale já ano. Jako déšť, který se vsakuje do kamene a váže se k zemi a písku. Tvrdý a účinný vztah. Kráčíme po nich, po pevném spojení.

Pocity deště na kameni. Pevné pouto, které spojuje země a písek. Kráčíme po nich, aniž by bylo místo pro další. Účinný vztah, jako příroda.

Kameníci a kameny, tvarovatelná srdce, společné pocity. Láska je malta, která nás spojuje, silná a pevná jako cesta z lega. Život je opotřeben, ale společně jsme síla. Lapidárně nebo kování, jsme kousky ve světě.

Ve velké skládačce Země má každý dílek své místo. Všichni jsme podstatní, každý má svůj jedinečný tvar. Společně tvoříme celý obraz. Harmonie spočívá v cestách, které vytyčujeme, a ve spojeních, která vytváříme. Spolupracujeme pro svět lásky a jednoty!

Jak můžeme být sami sebou, když se ostatní skrývají? Cítit znamená existovat, ale sdílení také bolí. Proč si věci komplikovat? Pravda je naše tvář, naše tvář. A když máme někoho rádi...

Ukažte svou tvář, bez filtrů. Za peníze si mě nekoupíte a já si nechci nikoho kupovat. Jsem proti euru, pro tvář s city. Koruna nenahradí tvář. Trpět znamená existovat.

Stejná bolest, stejný zápal, byla to láska! Jsme hvězdy v němém filmu, ale naše vášeň je věčná píseň.

Stejná cesta, stejná cesta. Díváme se na sebe a vidíme společnou budoucnost. Ty vzdycháš, já vzdychám. Společně promítáme sny, čelíme obavám. Život je těžký, ale vše se vejde do našeho prostoru.

Viš, že to dělám, i když to nedělám. Představivost létá, bez hranic, bez bariér. Jsme spolu, oddělení, ale spojeni. Ty jednáš, já reaguji. Ty se směješ, já se usmívám. Dokonalá harmonie. Jak po tobě toužím, jak po tobě toužím. Jeden polibek a jsem na cestách...

Ale a nezraním se. Ty jsi lék na mou touhu. Slibuji, že se s tebou setkám, všechno objevím a nic nepoznám. Viděl jsem tě, cítil jsem tě, ty jsi mě cítila také. Chci tě mít blízko, vždycky blízko sebe. Překonám vzpouru, ale žádná bitva se nekoná. Protože ty chceš vidět, i když se nedíváš. Já vím, já si to představuji. Dobývání je skutečné, císařské. Nebyla to představivost, byl to zrak.

Nula nebo nula: věčné hledání štěstí!

Splníme si přání a pocítíme dotek naplnění... ale pak nás ctižádostivost vybídne k dalšímu snu.

V jednu chvíli šťastný, v druhou frustrovaný... život je úspěchů a nových tužeb.

Pane džine, neplňte mi jen tři přání... Chci jedno z nich!

Štěstí je pomíjivé, ale vůle po něm toužit je nekonečná.

Za krásou se skrývá charakter! Síla, která nás vede k tomu, následovali svůj osobní idealismus. Braňte svůj ideál! Individualita je rozdíl, který vyznačuje náš postoj. Hrdost je síla přírody, která nám umožňuje být jedineční. Buďte výjimeční!

Nevěř tomu... jednoho dne spadneš. Ale my vydržíme, my se smíříme, my milujeme a my bojujeme. S vírou se postavit. Padat, aniž bychom chtěli odejít, padat bez padáku. Všichni roztržštění ve vině, bez omluvy. Omlouváme se. A !

Princezno mé zahrady, tvá zelená a hnědá okouzluji. Duše vzplane, chci tě jako někoho, kdo dýchá. Veselý měsíčku, tvé barvy léčí.

já. Zářící postava, moje fascinace. Krásné vlasy vytvářejí v mém srdci vazby. Vděčnost za tuto vášně, která mě přivádí do ráje.

*Viděl jsem tě v davu,
Podíval jsem se na tebe a čas se zastavil v
rozjímání. Všiml jsem si tvé podstaty, tak čisté,
tak krásné, podíval jsem se znovu a kouzlo bylo
odhaleno.*

*Znovu jsem si ho všimla, každý detail mě potěšil,
líbilo se mi, co jsem viděla, bez jakéhokoli
údivu.*

*Líbilo se mi vaše bytí, tak jedinečné a vzácné,
Miloval jsem tě v jednom okamžiku, bez
jediného . Bylo to gesto lásky, prosté a
upřímné jako báseň napsaná v éteru.*

*Byl jsi takový, na spadnutí, zeptal
jsem se, chtěl jsem cítit.*

*Řekl jsi: "Nebud' takový, jsme
stejní, jeden konec.*

*Když se cítíte ztraceni, vzpomeňte si, že já jsem váš výchozí bod. Život
je mapa, na které se setkáváme, a já ti říkám: "Vítej na cestě!"*

*Počítej se mnou, jsem tady, ve tvém úkrytu. Malý polibek a všechno bude v
pořádku.*

*Představovat si, aniž bychom tvořili, psát, aniž bychom četli. Poslouchání
bez poslechu, učení bez učení se nazpaměť. Vidět a cítit, nechat jít. V
písmenech, slovech, větách, básních. U mě je všechno téma.*

*Dnes se cítím aktuální a moderní, bez minulosti. Na všechno zapomínám a
předělávám v přítomnosti. Dívám se ti do očí, vidím tě, bez ironie. Jsem
spontánní, věcná, přesná a aktuální.*

*Dnes to bylo takhle Zapomeň na to, udělej to takhle. Jaké by to bylo bez
předchozího okamžiku? Vychází to zevnitř, dívám se ven. Existuji a vidím
se v přítomnosti. Okamžik je pryč, je po něm. Stačí, když se dívám na
přítomnost, čelím okamžiku.*

Slovo vzniklo téměř z jediné skutečnosti. Vůle a potěšení,

pouhým psaním. Psaní se zrodilo z energie a radosti. Člověk, který žije svůj každodenní život.

Vznáší se a téměř mizí, slova se vynořují z aktu, z vůle potěšení: psaní. Energie a radost z každodenního života. Klidné slzy stékají po tvářích těch, kteří se občas ztrácejí, ale usilují o to, aby byli sladcí jako třešně.

Slova tančí, někdy hloupě, jindy jasně. Hořící interiér, cesta do hlubin, zlom ve vašem světě. Dívám se hlubokým pohledem.

Vím, co cítíš, čeho se bojíš, co chceš. V těch osamělých nocích je vášně a touha. Zavřeš oči a sníš. Já? Myslím na tvůj úsměv a čekám na odvahu.

Na břehu řeky, kde se úsměv setkává s kamenem a voda tančí, objevujeme čistotu šílenství. Co je naše, nikdo nám nebere.

Sedět, přemýšlet a psát. V akváriu představitosti, kde plavu a dýchám sny. Jednoho dne, bez omezení, plavat a snít.

*Dobrý den,
Vidím, že jsi tam, jak
se cítíš? jsem, ty
mluvíš, já poslouchám.
Vidím ais tvého méně, ale
nikdy méně!
Cítím vaši mysl,
Pozitivní a kreativní,
Nikdy negativní, Vždy
konstruktivní.*

U ztrácím víru, ale někdo mě chytne a řekne "Ahoj". Ptám se, jak se máš, a i když odpovíš "", vidím, že máš pozitivní a kreativní mysl. Cítím dráp, který mě chrání, někoho, kdo na mě nikdy nezapomene. Chci, abys byl šťastný a veselý, jako všichni ostatní v této vyvíjející se populaci.

Podíval jsem se před sebe a uviděl jsem tě tam. Bylo to kouzelné, všechno, co jsem chtěl. Byla jsi to ty, jen ty. Jen ty a já, šťastní. Déšť padal, spojil nás dohromady. Mokří, zamilovaní, zalití kapkami magie. Čistá radost.

Pokaždé, když píšu, vidím tě. V budoucnosti i v přítomnosti tě chci navždy. Spojení, víc než přátelé. Pupek na pupek, rty na rty, tělo na tělo. Navždy spolu.

Bylo to něco, co jsem viděl, ale neřekl. Něco, co jsem chtěl a cítil. Silné spojení, bez trápení. Vložil jsem tě do své představivosti, stvoření něčeho krásného, v odstínech žluté. Jako slunce, které nikdy nezhasíná a vyzařuje energii po celý den.

Když světlo zhasne, ponořím se do tmy. Všechno se promění, představivost dostane křídla. Překážky jsou tančící stíny, představení začíná. Rozsvítím světlo, sen pokračuje... do kdy?

Myšlení je umění, každá mysl je vesmír! Všechny jsou jedinečné, všechny jsou propojené.

Pluju v temnotě, jsem pasažér času, ne světelné lásky. Tělo spí, emoce přerušuje zvuk. Uvolňuji se, naslouchám, znovu se objevuji. Zapomínám uvolnit napětí. Zastaven, svázán, ale vždycky se najde řešení. Nereaguji, jednám. Přebírám kontrolu nad situací. Urážka, která ruší utrpení.

Myslel jsem, snil jsem, probudil jsem se... Viděl jsem tě ve snu, princeznu plnou půvabu a krásy. Jsi inspirací, díky níž mé srdce bije bez brnění.

Chtělo se ti spát, otevřela jsi pusu a usnula jsi. Myslel jsem na tebe, tam, vedle tebe. Naklonil jsem se, lehl si a požádal o polibek. Splnila jsi mi přání. Chtěla jsem být s tebou, zdálo se mi o tobě...

Klid azuceny, tvůj parfém mě okouzluje a vede. Na střeše pod hvězdami se v tobě ztrácím.

Vyvoláváš ve mně úsměv a pocit, že je tak dobré nechat se posunout dál. Okvětní lístek azuceny, tvůj parfém mě svádí a vede mě vstříc tobě.

Jsme na tvé střeše, pozorujeme hvězdy, ztrácím se v tobě. Jsi tak laskavá, jedna z tisíce, nebo spíš z nekonečna. To, co k tobě cítím, je magické, nedá se to změřit.

Cestoval jsem mezi hvězdami, pod mraky, pod oblohou. Mars, kde kvete láska. Jupiter, kde roste touha. Moje bytost létá s perem z planety na planetu.

Byla v ní síla a energie, radost, kterou předávala. Láska v podobě květu, který se pohybuje jako slunečnice. Sen, úspěch, vše s vášní. Byla grandiózní, úžasná, zkrátka velmi milující.

Podíval jsem se z okna na vzdálený obzor. Uviděl jsem tvou hvězdu, jak se třpytí. Měsíc, naše krajina, naše cesta. Cestovali jsme spolu, zdolávali jsme sny. Pod mořem i nad pevninou byl jen měsíční svit.

Touha je chtít tě tady, toužit se s tebou setkat, milovat tě, aniž bys tě viděl. Vnímat tvou přítomnost všemi pěti smysly: vidět tě, aniž bys tam byl, cítit tě, aniž bys voněl, slyšet tě, aniž bys byl slyšet, ochutnávat tě, aniž bys ochutnával, dotýkat se tě, aniž by ses tě dotýkal.

Inspirace je jako slunce: někdy svítí, jindy se skrývá. Psaní je výzva, ale každé slovo je paprskem světla. Vytrvám, i když se mi kreativita zdá vzdálená.

Byl jsem pohlcen, téměř zmitán bdělým snem. Tvořit a žít svým bytím, to je to, co je bytí.

*Víte
Jsou věci, které mění svět, věci, které
byly jen věcmi,
Nyní vyvolávají tisíc a jeden pocit. Když
se promění, jsou skutečné, ale kdysi
byly něčím...
Ach, ty věci života!*

Byla to mlha ve vzduchu, pod těmi, kdo létají, vznášející se sen. Postavy k překonání, beze strachu, v měsíčním světle. Kapitán moří, vše na dosah ruky, na plavbě představivosti. Vyhraná bitva, skutečný výkon.

Pokud to jednoho dne pomine, jaká to bude radost! Zavírám dveře, otevírám okna neohroženě létám pod rájem. Volné tóny v hřejivé atmosféře, lilie a měsíčky v květu. Vlhká země, bezmocná žárovka se drží rozumu. Napětí stoupá...

Prolínají se pocity, slzy a lítost. Psal jsem bez porozumění, ale hluboce jsem cítil. Všechno jsem viděl, ale na nic se nedíval. Plakala jsem, že jsem se rozdala, aniž bych tě opustila. Vášně rozněcuje bolest, ne může být osvobozující. Srdce i na dálku bije silně. Zoufalí nebo ne, všichni jsme lidé.

Stručně řečeno, všechno má svůj konec a začátek. Milujeme a odmítáme, protože všechno rozkvétá a mizí v jediném okamžiku. Život je nestálý, okamžik v nezdaru. Stačí věřit, abyste se znovu narodili.

bytím a nebytím vede láska. Chodím, protože chci, žiji, protože existuji. V pohybu myšlenek jsem svobodný a pozorný. I když stojím na místě, jdu kupředu.

Nevěřím v pověry, ale v sílu člověka a jeho výtvorů! Když si člověk něco představuje a tvoří, je možné všechno - od iontů až po rakety. Skutečné kouzlo spočívá v neviditelné energii, která hýbe světem!

Láska je hluboké tajemství, kde bolest a rozkoš tančí ve věčné symfonii. Cítit znamená žít, chránit znamená milovat. I v bolesti láska vzkvétá, protože vychází ze srdce.

Ve tvých očích vidím moře, každá řasa je vlna, každá slza je mušle. Zakopávám o hvězdy, zrnko živí mé srdce.

Trpěl jsem, ale neuvědomoval jsem si to, nebo jsem možná

nechápal, co jsem prožíval. Usmála jsem se slunečnici, radovat se a zářit na slunci. Osvobod'te se, ukažte svou krásu.

Obavy, každý má trochu.

*Bylo to něco, co se pohnulo.
 Nechápal jsem, jak se to stalo.
 Chvilí se trápí, čelí pomalému
 šramotu. Teď už se nesmál, někdo
 to viděl,
 Muž, postava, která se vlnila.
 Jen proto, že se díval, si toho nikdo
 nevšiml. Mlčení se udržovalo.*

*Mrazivé pocity na osamělé cestě. Se vším a ničím, jeden v nikom. Nikdy
 mimo, ale jako někdo jsem nedosáhl.*

*V mých očích zářila jistota, ale nejistota mě nutila klopýtat. Na
 opuštěné střeše jsem našel bolest a úzkostný pohled. Padl jsem, ale v
 pokoře je krása lidskosti.*

*Ticho je hlas, který mluví nahlas, melodie, která rezonuje v duši. Ti,
 kdo naslouchají nevyslovenému, nacházejí klid, protože v klidu ticha se
 zjevuje štěstí.*

*Jednoho dne jsem se probudil, radost se vytrácela, zítra bude líp. Ticho
 mluví, znepokojivě, a člověk je smutný, jen proto, že existuje.*

*V temnotě osamělosti natáhněte ruku. Neodmítej bratra, protože není
 marné dotknout se tvého srdce.*

*Kdyby osamělost znamenala jen samotu, nebylo by jí třeba litovat. Duše
 nachází v prázdnotě svou vlastní ozvěnu.*

*Posezení na skalách
 Píšu vám to, na co jsem nikdy nezapomněl:
 Váš úsměv, vaše společnost. Když
 jsem byl sám, myslel jsem na tebe,
 A vzpomínka na to mi udělala dobře.*

*Snění je plavba po moři iluzí, zatímco probuzení znamená zakotvení v
 realitě. Sny nás neproměňují, ale přenášejí nás na místa, kam rozum
 nedosáhne. Stojí za to snít? Nebo je probuzení skutečným pokladem?*

Temná noc, hluboké ticho. Ale vždycky svítí hvězda, svítí přítel. I v těch nejtěžších chvílích je naděje a důvěra. Věrný společník, který nás táhne vzhůru. Nikdy nejsme sami.

Člověk, vždy překvapující, od narození až do smrti. Dělá něco jiného, i když neví proč. Ve své podstatě září jako měsíční světlo a osvětluje i to nejdivočejší prostředí. Naděje žije dál, vždycky se najde někdo, komu můžeš věřit. Opravdový přítel, který nás povzbuzuje a táhne vzhůru. Ať už jde o jakýkoli okamžik, i ten poslední.

*Jiskřivé oči,
Hvězda zářící na obloze, Vášeň
se probouzí.
Naděje se rodí, Věrný
společník, Věrný přítel.*

Až uvidím obzor, kde chci být, chci, abys šel se mnou a sdílel se mnou stejnou cestu. Na tomto svítku je napsáno: Jsi mé rameno, o které se mohu opřít, někdo, s kým chci být. Vždy toužím po tom místě, které dobudeme, ozáření naším měsíčním světlem a stejnou hvězdou, vždy zářící.

Při hledání porozumění, ve stínech neznáma. Stačí vědět, abychom pochopili? Kde to všechno začalo a kde to všechno skončilo?

Chci, abys věděla, že ať se stane cokoli, naše láska bude vždy s tebou. Není to jen vášeň, je to věčný závazek.

Noc je mým tichým společníkem. Uchovává tajemství a pocity, vždy naslouchá, nikdy nepromluví. Necháám se unášet hudbou a odpočívám v hlubinách noci.

Svoboda je závan čerstvého vzduchu! Cítit, jak se vaše pouta rozplétají, vaše uzly rozvazují... být svobodný znamená zažít svět.

přirozeným a smyslným způsobem. Zanechme napětí a přijměme lehkost života!

Každé napsané slovo je kousek mě. Pocity plynou jako řeka inspirace. Doufám, že při čtení pocítíte potěšení, které mám z psaní já.

Pocit osamělosti, bezcílnosti, dezorientace, který nás tlačí do zapomnění. Ztrácíme dech, chceme věřit. Každý se s tím setkává, když žije.

Ztracený pohled, osamělý povzdech. Cigaretový kouř tančí, jak čas utíká. Každé šluknutí, neustálé hledání. Doufáme, že takhle závislost zmizí... zmizí.

Nastal kouzelný den! Výsledek úsilí a vytrvalosti, pozitivní přístup přinesl něco mimořádného. Být lepší a více než vítězný, ohromující, dobyvatel úsvitu. Vše ve svých rukou, žádný háček. Být šťastný, jen proto, že jsem chtěl!

Jako rozkvetlá květina se dnes znovu rodím k životu. V kterýkoli den, měsíc nebo století jsem předurčen ke štěstí. Slyšet neslyšené, žít , být tam, kde nikdy nebyl. Proměnit banální v něco mimořádného, s lehkostí básně.

Je to už v podvědomí, nelže to. Jdu dopředu, vědomě. Žít znamená věřit, představovat si znamená dobývat skutečnost. Jsme svobodní, nejsme otroky neřestí ani ctností. Skákejte, běžte, létejte! Ať tvé srdce bije silně, dosáhni nejvyšší svobody. Být znamená žít svobodně.

V životním závodě je každý neúspěch povzbuzením, každý pomalý krok úspěchem. Svoboda je sestrou samoty, ale v samotě nacházíme sílu být první i poslední. Nikdy nejsme doopravdy sami, protože máme život před sebou. Běžíme, abychom žili, vítězíme tím, že prohráváme. Být šťastný je cílem.

Meditoval jsem v tichu nečinnosti a hledal klid v samotě. Štěstí není tam venku, ale v nás, kam neklid nedosáhne. Naplnění jsem našel v přijetí vlastní společnosti.

Není to autismus, je to sebepoznání.

6TAR Tam...

*Být tu, i když o to nežádáš, doprovázet tě v
nepotřebných chvílích, být neviditelnou
přítomností, po které toužíš,
Být s vámi i na dálku. Být tu, když mě
necítíš, Odpovědět na tvé tiché volání,
Být myšlenkou, která tě utěší,
Připraven na vše, co přijde.
Představovat si tě a být tam, i když nechceš,
Být důvodem bez vysvětlení, jen proto.
Milovat tě v přítomnosti i nepřítomnosti,
existovat, protože existuješ,
Snít o tobě a být stále tady. Ať jsem
vždycky s tebou...*

*Ach, to kouzlo ve tvých očích, ten jiskřivý úsměv, který mě svedl! Byla
jsi ta pravá, krásná a smyslná, žena mých snů. Cítil jsem to kouzlo
našem každodenním životě... Máš ráda kouzla? !*

*Jednoho dne jsem si představil všechno, co nevím. Děsivé sny, cesty v
tichu. Utrpení ignorované, odvaha chybějící. Dívat se a vidět, něčí blaho.
To, co máme, je vzácné, jeden ze sta.*

*Přemýšlení a kouření, vnitřní boj. Každá minuta je vítězstvím, ale
pokusení přetrvává. Psaní jako osvobození, ale touha číhá. Čas běží
dál, boj pokračuje. Vítězství je naléhání, i když je snadné se vzdát.
Energie nikdy , proměna je nevyhnutelná. Cigareta, chvilka váhání,
ale odhodlání zvítězí.*

*Až racek přeletí oblohu, požádám ho, aby tě přivedl zpět... Přišel jsem o
všechno, když jsem nic nechtěl. Jaký bych byl bez tebe? Chtěl jsem být
sopkou, která rozbouřila tvé srdce, ta obrovská, vítězná láska. Štěstí,
silnější než elektřina, proud, který nás spojuje a nikdy nerozdělí...*

Na mostě přes řeku plují vzpomínky jako listí ve větru. Minulost je pohřbena, ale sladká slova se znovu vynořují, namalovaná na plátně myslí. Byla to ona, živé umění, tvář, kterou čas nemůže vymazat. #

V tanci světla se zjevují stíny, v noci se skrývá postava bez tváře. Šeptá strach, ale jen ve světle žije. Zjevení, které mizí, hluboké tajemství. Přítel temnoty, prchavý sen.

Ve vlnách života se zelená skrývá, modrá bledne. Červená se vynořuje, varuje před zásadami. Mezi tichými výkřiky a magickými slovy se staví literární zed'. Slzy a psaní plynou, ožívují duši.

Závrat' duše, skok do věčnosti. Pád je teprve začátek, na silnici se leskne mokrý asfalt. Srdce buší, cesta je rychlá. Cestou vzhůru se čas zastaví. Nesmrtelný okamžik, pirueta života.

Pýcha z toho, že se cítíme sami sebou, zatímco druhý trpí. V kůži druhých doufám, že nikdy nebudete trpět. Překážky vzbuzují pýchu, ale rodí se víra ve mne. Přišel jsem na tento svět, abych bojoval až do konce a postaral se o vás. Poznání druhého člověka a jeho světa je ta pravá cesta.

Šerm, umění cítit, Rány, které přicházejí zranit. Intenzivní boj, úporná bolest, ale bojovník povstává, překonává bolest, volá lásku. Na výšinách sláva září, vítěz i poražený se usmívají. Každý, kdo bojuje, si zaslouží zvítězit, dosáhnout vítězství, po kterém touží, zazářit.

Slzavé, lehkovážné a strastiplné svítání. Ale slunce svým teplem vypařuje smutek. Mraky šeptají: "Usměj se". Ráno se znovu rodí a slibuje nové začátky.

Jednoduchost je klíčem k uvolnění potenciálu, který se v nás skrývá. S odvahou a vytrvalostí živí cestu naděje.

Mlha se rozplyne a objeví se vůle zvítězit. Je čas milovat sebe sama a dělat pokroky v životních bitvách.

S každým výstřelem nastavujeme ruku osudu. Osvobozujeme se od pout minulosti a přijímáme magickou přítomnost.

Radost a odlišnost pocházejí z mysli, kde se vše odehrává. Je prostě čas rozkvést.

V pavučině života pavouk tančí. Smrt je jen cyklus, ne konec. Utkejme krásnou společnost, kde je vývoj neustálý. Nebojte se pavouka, ale přijměte konstrukci.

V kavárně LuzesCafé, mezi vůní pražené kávy a cigaretového kouře, nacházím svůj prostor. Tady je každý den prázdnou stránkou, na které píšu, tvořím a blouzním. Sním o dvou tisících hodinách slov, která osvětlují mou cestu.

Ponořit se do vod psaní, kde každé slovo je vlnou emocí. V oceánu inkoustu lovíme písmena s úmysly, která zasahují hluboko do srdce. Milujeme se a plujeme po mořích našich úvah.

Zapaluji lucernu své bytosti a osvětluji prázdnotu. Plamen se rozzáří a probudí nekonečnou touhu. Čas plyne líně, ale můj pohled je jasný. Vydechuji intenzivní vůni, s potěšením dýchám. Každý den nový vzduch.

Úsměv není vždycky nutný, ale když je, rozzáří svět upřímnou a oslnivou září. Je to štěstí ve své nejčistší podobě, okamžik radosti, který se dotkne duše.

Fado, vzdálená melodie, která tančí s časem a objímá nás věčnou touhou. V poušti nepřítomnosti roste žížeň po setkání s tebou jako řeka. Touha, která chce patřit jen tobě.

Cítit život, slova nemohou vždy všechno přeložit. To, co píšu, je tanec srdce se zvukem světa. Jednoduché, ale hluboké, jako vítr šeptající tajemství.

Kdyby vítr dokázal nést slova, napsal bych ti v dešti pohlednici. slunce a jeho paprsky a říkám, že jsi moje energie. I když bude sněžit, mé slunce bude svítit pro tebe. Kéž vítr vždycky rozfouká tuto myšlenku.

Přemýšlet, uvažovat, či nejednat? Cítit bez vyjádření, výzva existence. Přemýšlet před reakcí, tajemství moudrosti. Předstírání, kontrola myšlenek? Někdy je nejlepší odpovědí mlčení.

Překážka

V životě je překážkou podívaná! Vyhrávejte beze strachu, prožívejte a rostete. Učte se z porážky, reagujte na prohru. Překonávání je maximalizace sebe sama! Úspěch a sebeúcta jsou podstatou života!

Emoce víří v moři, písek proklouzává mezi prsty. Kapky oceánu, zrnka krajiny. Mezi rukama a srdcem je vše cítit, ne všeho je dosaženo.

Život je jako cigareta, která zhasne, ale vždycky je tu touha ji znovu zapálit. Nechci být tím, co se říká, chci být tím, co cítím. Procházím se mezi šepoty a hledám pravdu mezi stíny. Nech mě být samotného, bez vazeb, jen já a nekonečno.

Pláču, protože to cítím, slzy, které padají jako listí ve větru. Chyby jiných lidí, neviditelné vězení. Chci se osvobodit, smát se a plakat, cítit život v jeho plnosti. Slzy lhostejnosti tečou, ale každá kapka stojí za to.

Přemýšlel jsem, jaký jsi ty? Tak banální, tak stejný, jsi standard. Je mi jedno, s čím počítám, chci vidět, co mi nemůžeš dát. Chci

já. Jsi tím, čím jsem si myslel, že jsi, nebo když jsi nebyl, tak ses jím stal. Já jsem já.

Nevím, jak jsem začal tento příběh, bez terče nebo šípu. Bolest v mém srdci, rána, která neoživuje. Osamělé srdce, které však stále chce pumpovat.

Nejsem svobodný a nikdy nebudu. Miluji svou svobodu, ale cítím se láskou, kterou ke mně chováš ty. Proč tomu tak je? se milují? Hledají svobodu, ale chtějí být k někomu připoutáni. Já chci být sama, neviditelná... Nechci rozumět ani přemýšlet. Chci mít odstup od toho, co . Nechci lásku, o níž říkají, že je to svoboda. Chci jen osvobodit to, co je ve mně.

trápení a ztrát plyne život jako řeka, která . Odcházím, aniž bych si cokoli vzal, jen jistotu, že jednoho dne podlehnou. Nesměju se, nepláču, jen existuju. Jaká je to tragédie žít!

Proč? Ptám se proč, ale nechci myslet na to, co bylo. Nechci bojovat, nechci být tím, kým nikdy nebyl. Hlas trápí ty, kdo nařikají. Jen počkej. Jsem na cestách, trpělivě přijdu a odejdu. Co mám říct? Moc toho nemám a tolik mi toho chybí. Vtrhne ke mně bytost, která říká: Už nechci. Já nechci.

Nechci se vrátit, chci cítit hudbu a vítr tady. Nejsem démon ani anděl, nehledám nebe ani peklo. Chci Zemi, kde všechno existuje. Nechci odejít, jen potřebuji prostor, abych mohl dýchat a vytvořit si vlastní existenci. Chci jen vzduch, abych mohl dýchat. Chci být volný jako vzduch, který dýchám.

Některá slova jsou vyslovena, ale nejsou slyšet. Někdy mám pocit, že jsem živé tělo, plné znaků, které nejsou vidět. Je žádost o tvou pozornost přílišná?

Někdy není jasné, co chceme vyjádřit, ale neklid přetrvává. Touha a vůle jsou zmatené a uprostřed toho se cítím osaměle.

Píšu, abych se pokusil sdělit to, co moje bytost touží sdělit. Ne všechno bude řečeno, ne všechno bude pochopeno, ale krása vyjádření spočívá v pokusu o něj.

Odmítám mě ochuzuje.

Srdce cítí to, co vidí oči, i když nechce.

Nikdy neotvírejte pohled svého srdce, protože může trpět přílišným viděním.

Jsem tady, neviditelný tvým očím. Ne, to si nemyslim. Cítíš mou přítomnost? Myslím, že také ne. Co ve mně vidíš? Zůstal jsem tu jako stín, abys na mě nezapomněl. Nesnáším nepřítomnost, protože to, co nás spojuje, nás také rozděluje. Jsem tady, pořád.

Nebudu nic předstírat, nechám to plynout. Píšu slzu, smutnou a mokrou. Dovol mi setřít tvé slzy, tvou bolest, tvou samotu. Chci vypít tu bolest, kterou cítíš.

Sám, v rozlehlosti bytí. Se mnou, to jsem já, jen já!

V introspekci se bolest rozšiřuje, je to hluboký pocit. Já, tajemství, které znám jen já. Pro ostatní iluze.

Uvolněné stránky, listy pvlávající ve větru, uvolňující se věty. Touha vyprázdnit duši, nechat všechno vypařit. Psaní jako cesta k osvobození, kde každé slovo rozpouští bolest. Nechci trpět, chci se vyvíjet.

Začíná další den, ale teprve v noci nacházím světlo, které s sebou přinášíš. Spojme ticho a tmu, abychom vytvořili kouzlo. Chci být tvým světlem v temné noci.

Jak jsem se nechal unášet... do hlubokých přílivů, kde mořské panny hrají na harfy. Chtěl jsem se na tebe jen dívat, beze slov, abych na tebe nikdy nezapomněl. Ale dnes chci jen kousek ničeho.

Někdy je mlčení tou nejvýmluvnější odpovědí. Nebojím se smrti, ale ztráty toho, co mám rád. Chci se osvobodit od vazeb a prostě BÝT, bez tíhy toho, že musím.

Při hledání sebe sama je průvodcem srdce. Poznání sebe sama je malá, ale zásadní propast. Mít a patřit, jako mizející stíny. Být v podstatě znamená vzdát se bez odporu. Skutečná síla spočívá v pokoře.

Každý den se lidé probouzejí k novým poznatkům, ale čím více se učí, tím více se vzdalují od pravého poznání. Co se změnilo? Všechno a nic. V mém změněném světě vede intelekt, ale iluze přetrvává.

Začnu tam, kde chci skončit. Kouř v místnosti, kouř v duši. Rozejít se s tebou a se světem, můžu to udělat? Jen do toho, postrč mě! Beze strachu se pohnu kupředu. Než skončí mé dny, budu bojovat.

Odmítnutí vnějšku a přijetí vnitřku. Příběh o tom, kdo jsem, bez vnějšího světa. Nalezení pravé bytosti, která přebývá ve mně. Probuzená zvědavost? Vydejme se na tuto cestu sebepoznání společně.

V tanci kouře a času hledám vzduch, který osvobozuje duši. Historie začíná tam, kde končí, koloběh bojů a opakovaných chyb. Chci se vznášet, dýchat, být kouřem, který se rozptyluje. Mám všechno a nechtěl jsem nic. Pohybujeme se vpřed, i když se pohybujeme vzad.

Vnitřní boj pokračuje. Bojuju za to, abych byl tím, kým opravdu chci být, a osvobozuji se od stínů minulosti. Mé svědomí křičí: "Vynoř se, překonej se!" Jsem v klidu, ale v pohybu. Moje klenba, veď mě. Chci růst, rozšiřovat se, být víc. Žádné iluze, jen pravda. Já jsem já.

V harmonii přírody vzkvétá kořen osvobození. Jsme různí, ale společně nacházíme podstatu. Nechte dveře pootevřené, abychom mohli přicházet a odcházet, tančit ve vánku času. Dítě v nás je fáze, lekce.

Cesty, které začínají slovem "Dobrý den" a končí slovem "Sbohem". Propast myšlenek je pro nás výzvou, ale právě v návratu do reality nacházíme harmonii.

Touha je slza, která stírá pláč, ale je to také nit, která nás spojuje s omlazením.

Rozhovory, které nesmažou bolest, ale jsou součástí cesty.

Dichotomická přítomnost mezi bytím a nebytím. Žít ve fotografických okamžicích, které jsou v okamžiku pryč. Dýchání je impuls, ale žít je víc. Vymazat osud, žít zlomek.

Když přestaneme žít, nepřestaneme dýchat. Příroda nás obklopuje a rozptyluje nás iluzemi. Každý okamžik je novým jevištěm, v němž se odrážejí náhodné snímky. Já je zvětšeno vnějškem. Pohlcení okamžikem je iluzorní. Matka příroda námi hýbe, zachycuje větší vjemy.

Slova létají jako skutky ve větru, skrývají se a odhalují. Vidíte? Život je okamžitý záblesk, kouř, který se rozšiřuje.

Počítáme do deseti a budoucnost nahlíží oknem přítomnosti. Kouř se rozptyluje, kliknutí se rozrůstá.

V mrazivém severu se čeká dlouho. Staré prostěradlo, spálené oranžové světlo. Zapomenutá přikrývka hřeje duši, která snáší chlad volných vzpomínek. Teplý rytmus vniká, zkoumá sebe sama v chladnoucím světě. Koule se převaluje, útržky horkých nebo studených slov.

Hřejivý sen o řece a údolí, kde se naděje setkává a tvoří bez odstupu. Kytara vibruje, žízni po kultuře, když problematizujeme každý problém.

Rodí se plody, objevuje se chytrost. Slova mlčení, péče o pozorné.

Podezření vzbuzuje to, co není řečeno, ale význam je jasný.

Celá pravda je, že mezi myšlenkami a činy není žádná pravda. Strípky chování vytvářejí výmysly, které nás klamou. Slova, která nedávají smysl, ale jsou pronášena s rozumem...

V podobě neštěstí nacházíme základní čin. Růst znamená vědět, co dělat, i když situace nedává smysl. Učit se ze znamení v podobě přídatku je posláním.

V tanci světa je podobnost múzou, ale rovnost je mýtus. Ztraceni v odcizení jsme malíři rovných rámců, architekti absolutních, ale nikdy ne definitivních důvodů. Cítíme žár svého nitra, kde sídlí skutečné umění.

Ve vesmíru slov, kde imaginárno tančí s realitou, vypráví každý fragment svůj příběh. V jednoduchosti vtipu nacházíme podstatu čisté budoucnosti, zatímco drsná minulost nám našeptává poučení. Kéž je každé slovo živým obrazem, cestou rozvratu a objevování.

*Slunce zapadá, usíná, obzor
kreslí čáru, Vždy se vrací,
svítí, žije.*

Světelný pochod, kde každý detail je tancem slov. Vzpomínky uchovávané v tichu, temná jasnozřivost, bez instinktů. Bytost, která mě napadá, nejsem já.

Kráčí jako Achilles mezi pilíři fikce a reality. Špehování sebe sama, chvála notorického věhlasu. Lokomotiva uhání k temnému tunelu, doufajíc ve světlý konec. Strípky bláznivé a hluboké cesty.

To, co nás pohání, je nevysvětlitelná síla, pavučina, která se láme, ale vždy se znovu vytváří. Jsme souhrnem svých zkušeností, rozdílných, ale v podstatě stejných. Ať přijde více lidí, protože každý přináší jedinečnou cestu v prostoru písmen.

V umění života je smrt jen prostorem, který je třeba vytvořit. Nikdy není koncem,

ale nový začátek. Stejně jako mazaná liška, která touží po poznání, spočívá naše dlouhověkost v tom, že se nikdy učit. Limity jsou jen začátkem propasti.

Mladistvý přístup překoná jakoukoli nadmořskou výšku. Střípky vítězství, letíme bez pádu. Slova jsou hluboká moře, umění klamu. Moře se vynořuje, magie a energie. Filipe Moura, nezaměnitelný, se učí z porážek. Žít znamená umět létat.

V hloubi ticha se ozývají kovové kroky. Osamělý kbelík, čisticí hadr. Chladný mramor, šeptající stěny. Kapka po kapce, čas utíká.

Od skla se odrazí paprsek světla a odhalí tvář ztracenou mezi hvězdami a propastmi. Klavírní hudba se ozývá jako vynořující se ponor a zachraňuje mě před udušením. Na silnici čeká asfalt, zatímco ploutev plave v hluboké prázdnotě.

V hluboké vodě skok v pohybu. Mizející iluze, jiný okamžik. Oceán píše bez barvy, herec na jevišti života.

Dárkový večírek, pyžamo na posteli, rozsypaná postel. Efektní obraz bez krajiny, vše na jeden nádech.

Jasná transmutace, bez slz, bez pravidel. Střípky v nicotě, příběh, který neroste.

Šíp bez dosahu, smyčka v uzlu. Píšu rozmazaný čas, nit v oceánu, dotek na tváři. Bezčasý hřích, hřejivé slunce a kapka na zemi.

V ponoru života přichází svoboda až po znesvěcení. Mezi jevištěm a oponou zažíváme předtuchy a skutečnosti. Plavčík v písku, nedokončený sonet. Cítit znamená být.

Ponořil jsem se do písku, mezi sny a předtuchami. Život je kometa,

ne vždy je to blbost, ale tanec představivosti.

Každý krok dolů je krokem do neznáma. V prázdnotě chladná řeka probouzí to, co není vidět.

Polibky, které touží, pohledy, které praskají. Na lodi pravdy plujeme srdcem k Plutu.

Šílenství se setkává s přičetností v portrétu, který nikdy nebyl zachycen. Síla k existenci, vždy spjatá se srdcem.

V krabici snů vytvářím hrady v proudu řeky. Každý krok je krokem v tanci víry. Ve ztroskotání jsi byl mou lodí, v obývacím pokoji, kam nikdo nechtěl vstoupit. Přeji ti v předklonu, srdce pumpující mír.

Strípky nás, mezi zdmi a notami klavíru, hrající nemožné. Láska se odráží v zrcadle, jehož rámem jsi jen ty.

Bolest, která nás obklopuje, hluboká a jedinečná, jako pohled, který odhaluje srdce, do něhož se ponořil. Neviditelné řetězy nás spoutávají, nemocná a temná duše. Prach, který otřásá smysly, labyrint Já.

Ponorný proud, apatie rozbitého dne. Plamen vzplane, srdce v plamenech, volný kůň čeká, až bude zkroceno. Cítím tě v tomto nekonečném čase, křičící zahalující minulost. Kouzelné shledání, jen se na tebe dívat a vidět tě...

Ponořil jsem se do snu, ztraceného na moři. Bloudil jsem mezi stíny a iluzemi a probouzel se do reality. Somnambulní snílek stále hledá další kousek, kreslí nekonečné čáry.

Pocity se proplétají jako řetěz v srdci. Jsem závan vzduchu, déšť na vodě, hledám dokonalou shodu. Láska, která nás otupuje, jemná a sladká.

*Bota čeká, mašle, kterou
nikdy, bota mého
kamaráda.*

Ve věčném strážci se usadí. Hrůza z nesouhlasu vře a ochromuje mysl i tvorbu. Ale ve stopě je naděje

kvetoucí zeleň: žijte intenzivně!

*Láska je hluboký oceán, vlny
touhy a dobývání. Pohybují se
mezi kameny a chladem, se
srdcem jako kompasem. Střípky
snů, kroky, které se nikdy
neopakují. Vítr šeptá tajemství,
A moře zpívá svou melodii. Jen
láska, říká srdce,
A svět se mění.*

*Na cestě duše se duch ocitá v labyrintu emocí. Trápící se mysl hledá
klid, zatímco tělo pociťuje tíhu času. Čistota duše je však neotřesitelnou
zdí, silnou a odolnou. Pojďme společně překonávat životní neduhy, najít
harmonii v chaosu.*

*Myšlení je tekutinou představivosti, výlevem fascinace. Ponořené
šílenství podporuje paprsky harmonie, zatímco magie vniká do
nevědomého vědomí. Život se stává čistou krásou. Střípky nekonečna se
rozpínají mezi slovy a pocity. Provokujte myšlení, vždy si představujte,
nadřazujte bytí.*

*Přátelství za soumraku, kde vládne klid. Cítím jemný dotek, energii,
která proudí. Silnější než vášně, je to čistá náklonnost.*

*Učení je nekonečný let, oslnivý a fascinující, jako vítr, nese slova na
sedm moří. Každý napsaný řádek je duše, myšlenka, která letí a
představuje si, vždy přítomná. Dospívání je učení, je to prožívání
každého okamžiku jako báseň v pohybu.*

*Žít znamená cítit kolísání, úsměv, který se nepodřizuje zevnějšku.
Divokost prudkého impulsu je jen špatný okamžik. Hra na klavír srdce,
let nad bouřlivými mraky. Světlo v tunelu osvětluje cestu, protože život
je třeba věst.*

Hluboká láska, trpící láska... Cítit a zapomenout, hluboko uvnitř

ztraceno. Litoval, ale žil.

V koloběhu života, mezi liniemi a hranicemi, se odhaluje maska neznámého. Rodíme se, žijeme a v dechu času nacházíme konec. Ale je to skutečně konec? Nebo jen nový začátek?

Vzpomínky na lásku, které nikdy nevyblednou. Pro tebe jsem trpěl, cítil, miloval a žil. Nikdy jsem nemiloval jinou ženu, kterou jsem políbil. V tobě jsem našel lásku, kterou si budu navždy pamatovat.

Hluboké pocity, tanec mezi bolestí a touhou. Nikdy jsem nezemřel, ale cítil jsem. Pro tebe jsem psal, pro tebe jsem žil. Skrze mě jen láska a poezie.

V okamžiku lásky se zdá být vzdálená, ale už je milencem. Jeden den sám, daleko od lásky, ale stále přítomen.

Odrasy v zrcadle

Někdy se musíte podívat dál, než jen na odražený obraz. Skutečný odraz se rodí v nás, aniž bychom potřebovali zrcadla.

Jasná noc

V temné noci se světlo tvé přítomnosti rozzáří jako úsvit. Písně tvého kouzla se ozývají jako hvízdání ptáka v letu, který touží po svobodě.

Psaní je moje svoboda, kde pero tančí na papíře a myšlenky létají vysoko. Usiluji jen o slova, která mě naplňují.

Nekonečná cesta, V

tichu větru.

Všechno je nic a nic je všechno,

Když odcházíme, bereme si jen to, co cítíme.

Na okraji propasti, kde se skrývá propast. Konec, nebo nový začátek?

Na okraji propasti, kde se skrývá konec. Strípky touhy a úzkosti, přeskakující mezi sny a kouřem. Stále čekající, stále toužící, v úzkostném tanci života.

Stoupal jsem po žebříku života, zvažoval jsem svůj cíl, ale výsledek mě překvapil. Mezi světlem a stínem jsem manévroval s vůlí. Šplhal jsem pomalu, klesal jsem, aniž bych spadl.

Žízeň po inspiraci, přívál intuice. Krásná myšlenka, která nasytí duši. S douškem z kantýny se vše stává velkolepým.

Existence je nekonečná záhada, chci skončit, ale nakonec zůstávám. Slova, která se ozývají mimo, vítěz děsivého. Nechci odejít, a tak existuji a zůstávám, Za tím, co by mohlo být.

*Za úsvitu svítí slunce,
Něžný smutek za soumraku. Žil jsem,
prožil jsem, znovu jsem se narodil,
Jsem mocné Slunce, které vždy září!*